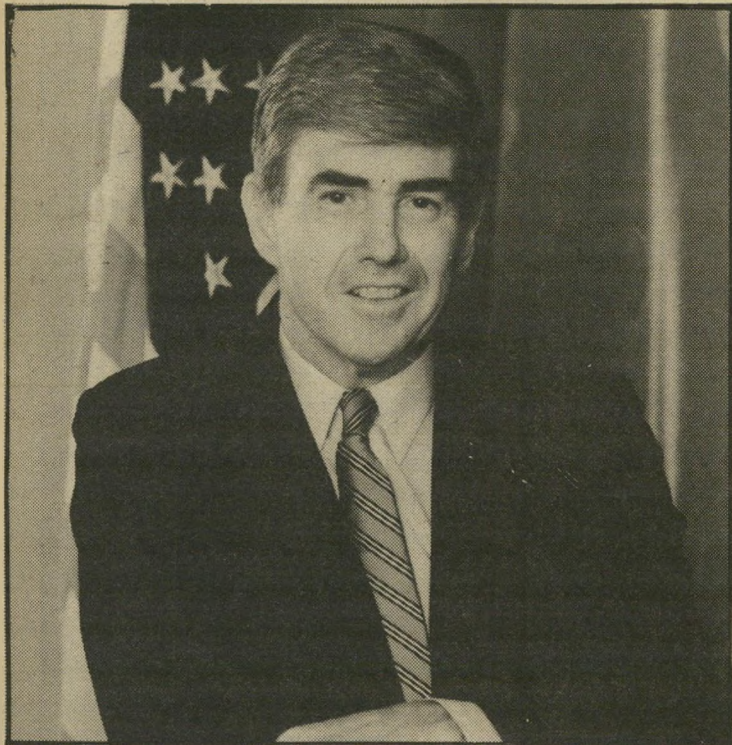

מונולוג של ג'ק קמפ, שר-השיכון האמריקאי

החלטה כזאת. אדם קם בבוקר ומחליט, אבל זהו סוף של תהליך. חשבתי על הנשיאות לפני שמונה שנים, כשרונלד רגן נבחר. זה לא שאני חושב שנועדתי להיות נשיא. אני מאוד נרגש להיות פה (במישרד השיכון). יש לי תפקיד חשוב. אולי לא הכי חשוב... רגע הפסד? לא היה רגע ספציפי כזה. לאטילאט התחלתי להבין שאין לי סיכוי. יש האומרים שבעקפיין סיעתי במירוצי לבחירתו של בוש כמועמד המפלגה לנשיאות. בוש ואני? אנחנו חברים. אינני כמו ג'יימס

ה התחיל בכך שג'ורג' בוש טילפן. בעצם, השמועה הילכה בעיר, שעומרים למינות אותי כשר. גם ג'ון סנונו, ראש-המטה בבית-הלבן, טילפן אלי והכין אותי לקראת שיחת-הטלפון של בוש. כשטורסוף טילפן בוש, שמעתי עצמי אומר לו: "אני לא רוצה להיות שר-הבינוי! אני רוצה להיות שר-הבינוי והשר הממונה על פיתוח כלכלי" זהו תחום שמכויות כיום. איך אמקם את עצמי בין השרים השונים? למטה... ברצינות — זהו מישרד חשוב. הנוש

"פוליטיקה זה כמו כדורגל... אמא היחה דומיננטית... כבוד אמרתי לשמיד ולקולק..."

בייקר. אינני חברו הטוב ביותר. אבל יש בינינו ידידות, ידידות אמיצה.

● כדורגל: "מה יש

במישחק הזה? — כסף!"

שיחקתי 13 שנים בליגה הלאומית בכדורגל.

מה יש במישחק הזה? כסף. חוץ מזה? הרבה הרבה כסף... בנוסף לכך? נו, מה את עוד מחפשת? — הרבה תחרויות.

אדם שבהם אני מתעסק הם בעצם הנושאים הנוגעים בלחממה בסמים, באפליה חברתית, בפיתוח, באבטלה. איך אומרים לאם לשני ילדים שאין להם סיכוי לזכות בבית, בהשכר? לה? אני מאמין בתיכונן כלכלי, בפיתוח!

● הריצה לנשיאות:

"הפסדתי — בוש זכה..."

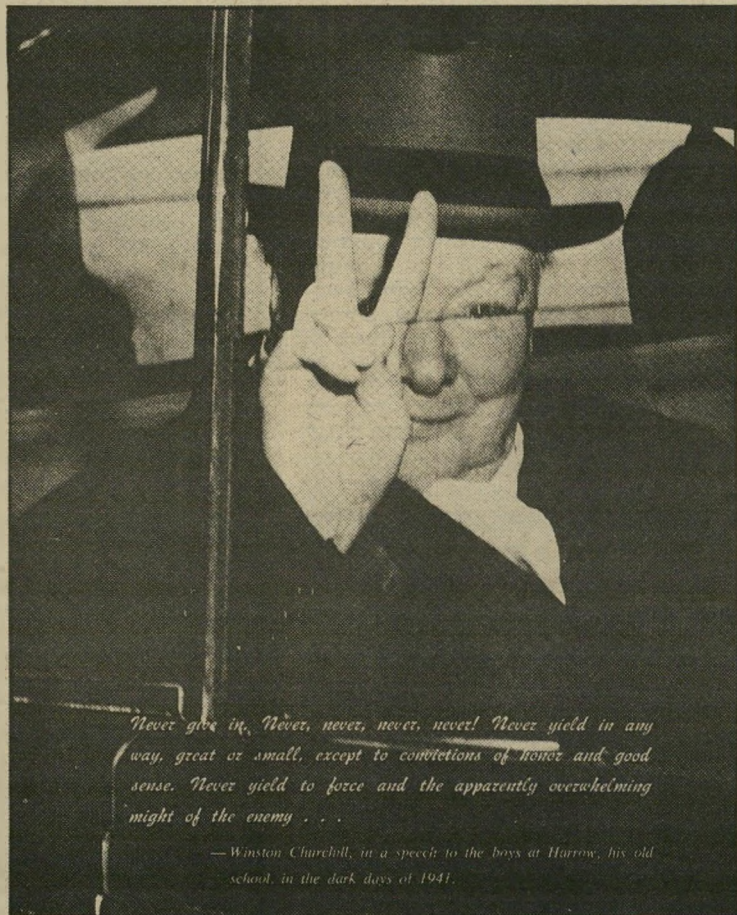
כן, רצתי לנשיאות. הפסדתי. בוש זכה. גבר או אשה אינם מחליטים באחד הבקרים

"אהיה הדובר של

ישראל!"

בקלות? לי שומדבר לא בא בקלות, שום דבר! יש דברים משותפים בין פוליטיקה לבין כדורגל. המתח, התחרויות. אבל יש גם דברים שונים. בפוליטיקה הרבה מתרחש מאחורי הקלעים, בעוד שבכדורגל הכל קורה על המיגרש, לפני הצופים. בכדורגל אתה תמיד יודע מתי אתה מנצח ומתי אתה מפסיד. בפוליטיקה — אתה יודע מתי אתה נבחר, ומתי אתה מפסיד, אבל אם (המשך בעמוד 46)

כשהייתי קטן, בן 6, חלמתי להיות כדורגלן. לך. אחרים רוצים להיות כבאים, שוטרים. באמריקה. המעבר מכדורגל לפוליטיקה? הייתי מאוד-מאוד פעיל. הייתי ראש-האיגוד, קפטן הנבחרת. הייתי "טראבל מייקר" (עושה צ'רות). אבל שימי זאת בין מרכאות כפולות. בסוף אמרו לי: "מדוע שלא תנסה לרוץ לקונגרס?" רצתי — וניצחתי.

Never give in, Never, never, never, never! Never yield in any way, great or small, except to convictions of honor and good sense. Never yield to force and the apparently overwhelming might of the enemy.

— Winston Churchill, in a speech to the boys at Harrow, his old school, in the dark days of 1941.

Compliments of Jack Kemp
Member of Congress

ידיד ימני קיצוני

בימי נתניהו הודיע לי ש"ג'ק קמפ הוא ידיד של המדינה." אחרי הקדמה שכזאת, מובן שהתמוססתי. לא שקמפ זקוק להקדמות, כדי להמיס לבבות: הוא די גבוה, שיער בהיר, עיניים תכולות, שופע ביטחון עצמי ונחשב כאחד הגברים החתיכים ביותר במימסד העכשווי בווינגטון. כל אלה, בתוספת הילה של כוכב-כדורגל בעבר, עושים את שלחם. קמפ אירח אותי לארוחת-צהריים במישרדו המרווח-מאוד. הוא הציג לפני בגאווה את מזכירותיו הנאות במיוחד, לישכתו המפוארת, ונראה ממש מאושר, כאילו אמר: "את רואה, כל זה שלי! עשיתי זאת!" איך אמרה לו אמא שלו? "אם משקיעים — מגיעים!" אז הגבר המרשים הזה שאינו יהודי, ושנחשב ליותר-יהודי-מהיהודי (מבחינת השקפותיו הימניות הקיצוניות ותמיכתו בישראל) יכול בהחלט לצעוק ממרומי לישכתו בווינגטון, כמו שצעקה ברברה וולטרס באחד משידורי-השיא שלה: "אמא, עשיתי זאת!" בדרכי החוצה הבחין קמפ בהתעניינותי בתמונה של וינסטון צ'רצ'יל, המסמן לאות-ניצחון, ובסיסמה שתחתיה. (לעולם אל תיכנע, לעולם, לעולם, לעולם...) מתוך נאום לפני ילדים בבית-הספר שבו למד צ'רצ'יל. תאריך הנאום: הימים הקודרים של 1941, כשבריטניה עמדה לבדה מול הנאצים.) קמפ הוריד את התמונה, החולשת על חדרו, בתנועה אבירית מהקיר, חילץ אותה בקושי רב ממיסגרתה, ממש נאבק עד שהושיט לי אותה בחיוך-מנצחים. (האה תצלום מימין). נו, אפשר היה שלא להתמוסס!